

**SUPREME COURT OF KOSOVO
GJYKATA SUPREME E KOSOVËS
VRHOVNI SUD KOSOVA**

**KOSOVO PROPERTY AGENCY (KPA) APPEALS PANEL
KOLEGJI I APELIT TË AKP-së
ŽALBENO VEĆE KAI**

GSK-KPA-A-148/2015

**Priština,
25. oktobar 2017. god.**

U postupku:

Žalioca

S. P. M.

U ime svoj supruge

D. M.

Žalbeno veće KAI Vrhovnog suda Kosova, u sastavu: Beshir Islami, kao predsednik veća, Krassimir Mazgalov i Shukri Sylejmani, sudije, odlučujući po žalbi izjavljenoj na odluku Komisije za imovinske zahteve Kosova KPCC / D/C/240/2014 (spis predmeta zaveden kod Kosovske agencije za imovinu pod brojem 34342) od 30. aprila 2014. godine, nakon većanja održanog 25. oktobra 2017. godine, donosi sledeću:

PRESUDU

1. Odbija se kao neosnovana žalba S. P. M., izjavljena protiv odluke Komisije za imovinske zahteve Kosova KPCC/D/C/240/2014, od 30. aprila 2014, u delu koji se odnosi na tužbu koja je zavedena pod brojem KPA34342.
2. Potvrđuje se odluka Komisije za imovinske zahteve Kosova KPCC/D/C/240/2014, od 30. aprila 2014. godine, u delu koji se odnosi na tužbu koja je kod Kosovske agencije za imovinu zavedena pod brojem KPA34342.

Činjenično stanje i istorijat postupka:

1. Dana 9. maja 2007. godine, S. P. M. (u daljem tekstu „žalilac“), je podnela tužbu KAI koja je zavedena pod brojem KPA34342, potražujući imovinsko pravo u ime njenog supruga D. M. i traži povraćaj poseda nad poslovnim prostorom koji se nalazi u ulici “Kosmetških Brigada” bb u Prištini; lokali 8, 9 i 16, u površini od 89.62 kvadratnih metara. Navodi da je imovina bivšeg društvenog preduzeća, javno preduzeće za vojnu i civilnu odeću “22. decembar” Niš, kupljena kroz privatizaciju iz 2003. godine od strane organa za privatizaciju Srbije u Beogradu, i da je izgubila posed u junu 1999. godine.
2. U prilog svojoj tužbi, ona je KAI dostavila sledeća dokumenta:
 - Ugovor zaključen između Rudarsko energetskog kombinata “Kosovo” iz Prištine i Javnog preduzeća za vojnu i civilnu odeću “22. decembar” Niš od 5. oktobra 1968. godine, za izgradnju stambenih i poslovnih prostorija u Prištini, u ulici “Kosmetških Brigada”.
 - Ugovor o kupoprodaji društvenog kapitala putem aukcije, zaključen između Agencije za privatizaciju Srbije u Beogradu i supruga tužilje, overen u Prvom osnovnom sudu u Beogradu pod brojem I/ov.br. 4354/03 od 11. oktobra 2003.
 - Izvod venčanih izdat od strane Opštine Niš u Srbiji dana 27. marta 2008. godine, kojim se dokazuje da je žalilja udata za ~~Dražislava Mandića~~.
3. Tim za notifikaciju Kosovske agencije za imovinu, na osnovu verifikacionog izveštaja od 3. septembra 2009. godine, je utvrdio da predmetna imovina nije mogla biti identifikovana na osnovu podataka tužioca, i iz tog razloga je kontaktirala tužioca povodom dodatnih podataka povodom adrese predmetne imovine. Dana 11. marta 2009, žalilja je zvaničnicima KAI rekla da je bila direktor kompanije, ali da ne zna gde se imovina nalazi.
4. Na osnovu konsolidovanog verifikacionog izveštaja od 21. oktobra 2011, ugovor o privatizaciji imovine je pronađen i pozitivno verifikovan u Prvom osnovnom sudu u Beogradu.
5. Komisija za imovinske zahteve Kosova (KIZK), u vezi sa predmetnom imovinom, u svojoj odluci KPCC/240/2014, pozivajući se na spis predmeta zaveden kod KAI pod brojem KPA34342 od 30. aprila 2014, odlučila da odbije tužbu, uz obrazloženje da je tužilja prvobitno izjavila da je posed izgubila kao posledica oružanog sukoba, ali na osnovu

podnetih dokumenata i upita po službenoj dužnosti od strane Sekretarijata, proizilazi da ona nije mogla da dostavi nijedan važeći dokaz, niti je Sekretarijat našao neke dokaze da je pre rata imala imovinska prava nad predmetnom imovinom, koja je izgubila zbog oružanog sukoba.

6. S. M, u svojstvu žalioca, u ime svog supruga, je odluku Komisije primila 30. oktobra 2014, a žalbu je izjavila 21. novembra 2014. godine.

Prihvatljivost žalbe:

7. Nakon razmatranja podnesaka iz spisa predmeta i navoda iz žalbe shodno članu 194. Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku (Služeni glasnik Republike Kosovo br. 38/2008) (u daljem tekstu „ZPP“), sud je u vezi sa ispitivanjem presude po službenoj dužnosti i iz pomenutih i nepomenutih razloga u žalbi, našao da je žalba prihvatljiva i blagovremena shodno članu 186. stav 1. u vezi sa članom 196. ZPP, jer je žalilja odluku Komisije primila 30. oktobra 2014, dok je žalbu izjavila 21. novembra 2014. Na osnovu ovoga, može se zaključiti da je žalbu podnela u roku od 30 dana koji je predviđen odredbom člana 12. stav 1. Uredbe UNMIK-a 2006/50 koja je izmenjena i dopunjena Zakonom br. 03/L-79. Ova pravna odredba predviđa *“žalba na odluku KIZK se može izjaviti u roku od 30 dana od dana prijema odluke”*.

Navodi iz žalbe:

8. Žalilac navodi da je odluka KIZK doneta uz povrede, zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava. Ona dalje osporava obrazloženje KIZK da imovina nije izgubljena kao rezultat oružanog sukoba, navodeći da dostavljena dokumenta dokazuju da je vlasništvo nad predmetnom imovinom stečeno od strane preduzeća “22. decembar“ putem presude Privrednog suda u Prištini pod brojem III II.Br. 2121/94 od 7. oktobra 1994. godine, putem koje je, kao suizvođač radova, steklo vlasništvo nad poslovnim prostorom, odnosno predmetnom imovinom. Žalilja je takođe priložila ugovore za izdavanje ovih prostorija. Na osnovu privatizacije iz 2003. godine, žalilja tvrdi da imovina pripada njenom suprugu kao privatizatoru. Navodi da su prostorije bile izdavane različitim subjektima do onda kada je izbilo oružani sukob, a sada su u nezakonitom posedu tako da KIZK treba da im prizna vlasništvo i vrati posed nad predmetnom imovinom.

Osnovanost žalbe:

Sud nalazi da je žalba izjavljena protiv odluke Komisije neosnovana, jer tužilac i žalilac nije dokazao da su imali imovinsko pravo registrovano u javnim knjigama, koje su izgubili zbog oružanog sukoba i okolnostima povezanim sa sukobom. Dokumenta koja je dostavila žalilja dokazuju da je do 2003. godine predmetna imovina bila imovina u društvenom vlasništvu preduzeća “22. decembar” iz Niša, i da je tek 2003. godine privatizovano od strane organa

za privatizaciju iz Srbije, koje nema nadležnosti na Kosovu, jer se društvena preduzeća na Kosovu nalaze pod upravom Kosovske poverilačke agencije (sada agencija za privatizaciju).

Nadležnost:

9. Na osnovu člana 3.1 Uredbe UNMIK-a 2006/50, koja je izmenjena i dopunjena Zakonom br. 03/L-079, KIZK ima nadležnost da rešava sledeće kategorije zahteva povezanih sa sukobom, koji uključuju okolnosti koje su direktno povezane sa, ili su proistekle iz oružanog sukoba koji se desio između 27. februara 1998. i 20. juna 1999. godine: (a) vlasnička potraživanja u odnosu na privatnu nepokretnu imovinu, uključujući poljoprivrednu i komercijalnu imovinu, i (b) zahteve koji obuhvataju prava na korišćenje privatne nepokretne imovine, kada podnosilac zahteva trenutno nije u mogućnosti da koristi ta imovinska prava.
10. U ovom slučaju, neophodno je utvrditi da li žalilac ima dokaze da je on/ona bio/la vlasnik predmetne imovine, da je tu imovinu koristio/la i da je ista izgubljena kao posledica oružanog sukoba. Katastarski podaci ukazuju da je tokom sukoba imovina bila registrovana kao društvena imovina. Član 20. Zakona o osnovama svojinsko pravnih odnosa (Službeni glasnik SFRJ, br. 6/80, 36/90) predviđa “ *Pravo svojine stiče se po samom zakonu, na osnovu pravnog posla ili nasleđivanjem. Pravo svojine stiče se i odlukom državnog organa, na način i pod uslovima određenim zakonom*” - što podrazumeva pismenu formu, overu od strane organa i upis imovine u javne registre. Trenutno važeći Zakon br. 03/l-154 o imovini i drugim stvarnim pravima u članu 36. predviđa da “*1. Za prenošenje vlasništva na nekretninu neophodna je odgovarajuća pravna radnja važeća između otuđivaoca i stivaoca kao pravni osnov i upisivanje vlasništva u registar prava na nekretninu.*”
11. Tuženik nije dokazao da je pre sukoba imao imovinsko pravo i pravo poseda nad predmetnom imovinom, koje je izgubljeno zbog oružanog sukoba, i taj zaključak KIZK nije osporen nijednim novim dokazom iz žalbe. Ovo se takođe dokazuje podnescima koji su priloženi uz žalbu, kao što su posedovni list br. 2471, izdat od strane katastarske uprave, izmeštene u Srbiju, koja pokazuje da se jedan lokal-predmetna imovina vodi kao društveno vlasništvo Kombinata “Kosovo”.
12. Vrhovni sud Kosova – žalbeno veće nalazi da je žalba neosnovana, i da žalilja nije dokazala da je imala imovinsko pravo pre ili tokom oružanog sukoba, i da je to pravo izgubljeno kao posledica oružanog sukoba ili okolnosti koje proizilaze iz tog oružanog sukoba. Sud nije ispitivao osnovanost privatizacionog ugovora iz 2003. godine u Srbiji, jer je ta oblast prvobitno bila regulisana Uredbom UNMIK-a 2002/12 o uspostavljanju Kosovske poverilačke agencije, sa svojim izmenama i dopunama, a trenutno Zakonom br. 03/L-067 o Kosovskoj agenciji za privatizaciju, kao isključivog organa za privatizaciju na Kosovu. Ako u obzir uzmemo vremenski ograničeni mandat KIZK, koji je između 27. februara 1998. i 20. juna 1999. godine, Vrhovni sud zaključuje da tokom tog perioda ni žalilja ni njen suprug nisu imali pravo vlasništva, pa je shodno tome odluka KIZK ispravna i doneta ispravnom primenom procesnog i materijalnog prava.

13. Ova presuda ne prejudicira potvrđena imovinska prava za trenutnog korisnika, i ne predstavlja prepreku za potvrdu imovinskih prava u redovnom postupku.
14. Na osnovu napred iznetog, Vrhovni sud je odlučio kao u dispozitivu ove presude.

Pouka o pravnom leku:

15. Shodno članu 13.6 Uredbe UNMIK-a 2006/50 ova presuda je konačna i izvršna, i ne može se osporiti putem redovnih ili vanrednih pravnih lekova.

Beshir Islami, predsednik veća

Krassimir Mazgalov, sudija EULEX-a

Shukri Sylejmani, sudija

Bjorn Olof Brautigam, vršilac dužnosti pisara EULEX-a